

Rozvíjejte lásku k Bohu a prožívejte štěstí v prakti

→ *Promluva Satja Sái Báby z 12. srpna 2006* ←

*Tělo je tvořeno pěti živly
a dříve či později je odsouzeno k zániku,
ale jeho vnitřní obyvatel nezná ani zrození ani smrt.
On nezná žádnou připoutanost a je věčným svědkem.
Vpravdě řečeno je vnitřní obyvatel, který je tvarem átmana,
ve skutečnosti Bůh sám.*

(báseň v telugu)

Tělo je jako železný trezor, který schraňuje cenný šperk *átmana* a hodnoty, jimiž jsou *satja* (pravda), *dharma* (správné jednání), *šánti* (mír) a *préma* (láska). Jaká by byla hodnota železného trezoru, pokud by neschraňoval žádné šperky? Má cenu, jen když jsou v něm klenoty.

Jedním z nejdůležitějších a nejvzácnějších klenotů je *satja*. Dalším šperkem, cenným jako diamant, je *dharma*. Pro každou lidskou bytost je nezbytný mír. I když za Svámím přijde milionář, říká: „Svámí, já mám všechno, ale mír ne.“ Bez míru nemůže být v životě žádné štěstí. Život v nepřipoutanosti a odříkání může vést jen ten, kdo do sebe vstřebal *satju*, *dharma*, *šánti* a *prému*. Kdo je ten, kdo se skutečně všeho zřekl? Je to někdo, kdo se zříká plodů svých přání a činů. V něm je skutečný mír. Člověk nemůže mít pravý mír, dokud má přání.

*Bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je hodnota veškerého vašeho vzdělání nulová.
Bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je svatost všech vašich dobročinných
a laskavých skutků nulová.*

*Bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je užitek z vašeho postavení či moci nulový.
Bez pravdy, správného jednání, lásky a míru
je důsledek všech vašich dobrých skutků nulový.
Tyto čtyři hodnoty jsou pravou základnou života člověka.*

(báseň v telugu)

Drahocenné šperky *satji*, *dharmy*, *šánti* a *prémy* jsou ve všech lidských bytostech. Ochrana těchto klenotů je povinností každého člověka. Bez těchto hodnot je tělo jako prázdný železný trezor, který nemá cenu. Co je to pravda? Pravda je to, co se během času nemění a je věčné. O pravdě ví každý. Lidé se však pokoušejí pravdy stranit. Člověk se uchyluje k nepravdě, aby unikl obtížím. *Satjánnásti paró dharmah* (Není větší *dharmy*, než věrnost pravdě).

Co je to *dharma*? *Dharma* je pravým základem budovy života. Můžete postavit mnohopatrovou budovu, ale bez základů nebude dlouho stát. Skutečnou základnou lidského života je proto *dharma*. *Dharma* je dvou typů: světská (*laukická*) a duchovní (*ádjhátmická*). Světská *dharma* se mění, ale duchovní *dharma* je věčná. Když je základna křehká, zdi budovy se v krátké době zřítí. *Dharma* je tedy pro každého pravou cestou, kterou by měl následovat.

Préma (láska) je střechem této budovy a *šánti* (mír) je život. Člověk nemůže žít v domě bez střechy. Dnes se však bohužel zdá, že *satja*, *dharma*, *šánti* a *préma* zcela zmizely. Dokonce i bohatý člověk postrádá obětavost. Život takové osoby je jako dům bez střechy, vystavený slunci a dešti. Tudíž je nezbytné mít řádnou střechu. Je to láska, která udržuje lidský život. Dítě miluje matku již od svého narození a stejně miluje matka dítě. Hloubku lásky mezi matkou a dítětem je obtížné popsat slovy.

Během 2. světové války zemřelo mnoho lidí za bombardování při osvobození Rangúnu od Japonců. Jedna matka se synem se vydali pěšky do vsi poblíž Madrásu, neboť ztratili všechny své blízké. Neměli žádné přístřeší ani nic k jídlu. Usadili se pod jedním stromem. Matka chodila žebrať od domu k domu a většinu dávala svému synovi. Sama si brala to málo, co zbylo. Když nedostala dost, nechávala všechno jídlo synovi a sama zůstávala bez potravy. V důsledku toho slábla den ode dne. Syn, který nedokázal její utrpení déle snášet, jí jednoho dne řekl: „Matko, od dnešního dne odpočívej a jídlo pro nás oba budu nosit já.“ Od té doby žebřal dům od domu on. Většinu dával své matce a bral si zbytek. Občas matce lhal, že již jedl. Díky tomu zeslábl i on. Neměl sílu, aby se o matku staral a matka neměla sílu, aby chránila svého syna.

Jednoho dne stál před domem nějakého úředníka a prosil o almužnu. Ten odpočíval v křesle na verandě a četl noviny. Slitoval se, vešel dovnitř a přinesl na banánovém listu nějaké jídlo. Řekl chlapci, aby se posadil a snědl je. Ale chlapec požádal, zda by to mohl vzít domů. Úředník odpověděl: „Nemyslím, že jsi skutečně hladový, proč bys je jinak bral domů?“ Chlapci se po úřednickových nevlídných slovech zatočila hlava a upadl. Úředník ještě zaslechl jeho bázlivé zamumlání: „Nejdříve mé mamince, mé mamince.“ S těmi slovy vydechl chlapec naposledy. Když se tato smutná zpráva dostala k matce, sklíčil ji žal. Nedokázala tragickou smrt milého syna unést a také ona vydechla naposledy. Matka i syn obětovali život z lásky k tomu druhému. Taková tehdy byla hloubka lásky mezi matkou a dítětem.

Dnes láska mezi matkou a dítětem vlivem sobectví upadá. Život bez lásky nemá hodnotu. Láska je život. Matka by měla milovat svého syna a děti by měly milovat matku. Tak má láska mezi matkou a dětmi růst. Dokonce i opice nosí své potomky tam, kam jde. Láska je nezbytnost. Tento cenný šperk lásky je skryt v železném trezoru těla. Tam, kde je láska, je i mír. Tam, kde je mír, je i nenásilí. Spokojenost je mír.

Buddha se zřekl království, opustil ženu a dítě a hlásal princip nenásilí. Šířil ideu: „*Ahinsá paramó dharmah*“ (*Ahinsá* je nejvyšší *dharmou*). Měli bychom rozvíjet *satju*, *dharmu*, *šánti*, *prému* a *ahinsu*, což je pět životních dechů člověka. Člověk může být nazýván lidskou bytostí jen tehdy, má-li těchto pět hodnot. Měl by se zabývat takovými činnostmi, které v něm rozvíjejí těchto pět hodnot. *Jadžni* (posvátné obřady), *jágy* (obětiny), *džapa* (opakování jména), *tapas* (odříkání) a podobně jsou určeny právě na jejich rozvíjení. Ten, kdo těchto pět hodnot má, je cenný člověk a jeho život je spasen. Když člověk postrádá byť jen jedinou z nich, je jeho život vyplýtván. Především by měl vést život v pravdě a následovat cestu *dharmy*, aby pokročil na duchovní cestě.

Vtělení lásky!

Ať jdeme dnes kamkoli, nalézáme jen posedlost penězi. Po penězích blázní dokonce i staří lidé, kteří se blíží konci života. Lidská přání se dnes násobí. Věk, v němž žijeme, není *kalijuga*, ale *kalahajuga* (věk konfliktů). Základní příčinou toho všeho jsou peníze. Přisuzujeme příliš mnoho důležitosti tělu, které je jako železný trezor. Místo toho bychom měli přikládat mnohem větší důraz na vzácné šperky lidských hodnot v něm. Bez nich má železný trezor jen malou hodnotu. Ony by měly mít v lidském životě přední místo. Bez hodnot neslouží lidský život žádnému účelu.

Ptáci a zvířata mají lásku, ale žádná přání. Jsou spokojená, pokud je jejich hlad utišen. Člověk však takový není. On chce všechno. I když vlastní pět domů, chce jich ještě deset. Proč potřebuje tolik domů? Nestačí jeden, aby žil pohodlně? On chce však mnoho sídel. Klame se svými neomezenými touhami. Přání dnešního člověka jsou přehnaná. Svá přání musí omezovat. Méně zavazadel činí cestování radostnějším ve větším pohodlí.

Mnoho práce pro druhé děláme bez nějakého očekávání. Já nemám ani jediný dům. Kamkoli jedu, bývám v domech oddaných. Lidé by měli svá přání omezovat stejným způsobem. Jakmile ovládáte přání, můžete žít v míru. Nikdy však neomezujte lásku k Bohu. Lásku k Bohu rozvíjejte stále víc a víc. Máte-li lásku k Bohu, budete mít všechno.

Vtělení lásky!

Dnes jste poslouchali proslovy starých oddaných. Uvedte do praxe všechno, co jste slyšeli. Dosadte do svého srdce natrvalo hodnoty *satji*, *dharmy*, *šánti* a *prémy*. Máte-li mír a lásku, můžete v životě dosáhnout čehokoli. Jestliže se zeptáte kteréhokoli z našich studentů, zjistíte, že žádný z nich nemá přání. Všichni tito chlapci jsou velmi kvalifikovaní. Mají postgraduální tituly, jako je MA, MBA a PhD. Nemají žádné přání jet domů. Jestliže odejdou, mohou mít velké platy. Mladík s titulem MBA může mít měsíčně sto či dvě stě tisíc rupií. Oni ale nechtějí odejít. „Co nám mohou peníze dát? Dají nám štěstí?“ ptají se. Chtějí pracovat zde. Práci považují za uctívání a povinnost za Boha. Mají vysoké vědomí povinnosti. Studenti by měli mít tak pevnou víru.

Kamkoli se podíváte, shledáte, že lidé jsou plni přání. Čeho dosáhnou tím, že mají tolik přání? Nakonec si zničí život. Proto je nezbytné, abychom svá přání ovládali. Jak daleko můžete dojít s těžkým zavazadlem na hlavě? Omezte zavazadla, abyste měli pohodlnější životní pouť. Jak jste bezstarostní a šťastní, když nejste ženatí. Máte-li ženu, jsou to fakticky čtyři nohy. Když chcete jít ven, děláte si starosti, že je vaše žena doma sama. Po roce budete mít syna. Teď máte místo čtyř nohou šest. Jak se počet nohou zvyšuje, jste pomalejší. Tempo vaší životní pouti se tak zpomaluje.

Vtělení lásky!

Poklad lásky je ve vašem srdci. Všechny milujte. Nezatěžujte se však nadměrně příliš velkým počtem závazků. To vám přinese starosti a potíže. Naši učitelé znají velmi dobře, jaké potíže to jsou. Šťastný život můžete vést jen tehdy, když omezíte svá břemena. Na potíže a trápení pak zbude menší prostor. Aby tuto pravdu osvětlil, přinášel poselství o obětavosti i Dakšinámúrti. Dakšinámúrti své učení předával tichem. Měl neustále usměvavý výraz, protože neměl žádné

trápení a závazky. (Zde Svámí připomněl příběh matky a syna, kteří se jeden pro druhého vzdali z lásky života, a zdůraznil, že lásky bychom se vzdávat neměli, i kdybychom se měli vzdát těla.)

Smrt je jistá – toho či onoho dne. Pro teď musíme tělo udržovat v pořádku, ale jednoho dne je musíme opustit. Měli bychom získat dobrou pověst i za cenu svého života. Nabytí dobré pověsti považujte za svůj životní dech. Dobrá pověst zůstane, i když člověk odejde z tohoto světa. Proto si získávejte ve společnosti dobré jméno. Nemá smysl dosahovat věhlasu, ale dobrou pověst byste mít měli.

Milionář je možná považován za mocného, ale i on jí rýži a obilí a ne zlato. Dokud jste naživu, budete závislí na potravě, která živí vaše tělo. Současně omezujte svou připoutanost k tělu. Se všemi se dělte o lásku. Neomezujte svou lásku jen na rodinu, to je sobecký život. Dokonce i ryba (*fish*) je lepší než sobecký (*selfish*) člověk. Ryba se pohybuje volně a radostně ve vodě a má pohodlný život. Člověk se naopak zatěžuje tolika závazky a pouty. Vzhledem k této zátěži se noří velmi hluboko. Proto své zátěže omezujte a věnujte více a více času rozjímání o Bohu. Když rozvíjíte lásku k *paramátmanu* (Bohu), můžete prožívat štěstí v *prakrti* (přírodě).

Povinnost je Bůh. Práce je uctívání. Dodržujte v životě tuto dvojici principů. Neberte na sebe nepřiměřenou zátěž závazků. Bůh je zde, aby vzal závazky každého člověka na svá bedra (hlasitý potlesk). Kde je příčina starostí, je-li zde Bůh, aby se o nás staral? Starosti máte proto, že této pravdě rozumíte jen teoreticky. Takoví být nemáte. Když odevzdáte všechno Bohu, měli byste být bez starostí. Mír můžete prožívat jen tehdy, nemáte-li starosti.

Dá se vykonat jakékoli množství obřadů, odevzdat mnoho obětí a zabývat se nespočtem duchovních postupů, ale všechny jsou neúčinné, jestliže nechápete smysl, který je za tím. Zapomenout můžete na cokoli na světě, ale nikdy nezapomínejte na Boha. Svou mysl stále soustřeďte na Boha. Toto je mé dnešní poselství k vám (dlouhý, hlasitý potlesk).

(Bhagaván zakončil svou promluvu písní „Bhadža Góvindam“.)

U příležitosti Ati Rudra mahájadžni, v Prašánti Nilajam dne 12. srpna 2006